

N:o 17.

Af Herr A. Philipsson: Om ändring af § 40 mom. 1 i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse i stad af den 21 Mars 1862.

Den uti 40 § 1 mom. i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse i stad, den 21 Mars 1862, förekommande bestämmelse, att stadsfullmäktige ej må ärende företaga eller deri besluta, der icke minst två tredjedelar af ledamöternes hela antal äro tillstädes, har, enligt hvad erfarenheten ådagalagt, ofta verkat hämmande för kommunalangelägenheternas ändamålsenliga handhafvande. I de större städerna, hvarest fullmäktiges antal utgör fyratio eller fentio, eller, såsom förhållandet är i Göteborg, femtiosju, har det nemligen visat sig, i synnerhet under sommartiden, att det understundom varit omöjligt att åstadkomma ett sammanträde, enär så många personer befunnits vara från staden bortresta, att det författningsenliga minimiantalet ledamöter icke kunnat med kallelse anträffas. Emellertid hafva hittills lyckligtvis inga större olägenheter häraf försports; men vid öfvervägande deraf, att den kommunala sjelfstyrelsen vinner allt större och större utsträckning och, i följd af föreskrifterna uti de af Kongl. Maj:t under loppet af sistlidne år utfärdade författningar, angående byggnadsväsendet, brandväsendet och helsovården, redan nu i väsentlig mån utvidgats, torde det icke vara välbetänkt att låta ett förhållande fortfara, som otvifvelaktigt måste verka menligt på ärendenas gång. Härtill kommer än vidare den omständighet, att stadgandena i 7 § 4 mom. uti Kongl. Förordningen angående försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, den 18 September 1874, rörande behandling af frågor om rättighet till mindre partihandel med bränvin i stad, ovilkorligen påfordra, att stadsfullmäktige årligen skola sammanträda under Juli eller Augusti månader, hvilket, enligt hvad här ofvan anförts, i åtskilliga städer sannolikt skall blifva omöjligt att åstadkomma; och då det icke kan vara lämpligt, att lag-

stiftningen sjelf försvårar efterlefnaden af de föreskrifter, den meddelat, så har jag från nu omförmälda stadganden hemtat särskild anledning till framläggande af förslag om ändring uti kommunalförfattningens för städerna ofvan nämnda bestämmelse.

Enligt 22 § 1 mom. i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm, den 23 Maj 1862, kunna hufvudstadens kommunalrepresentanter företaga ärende till behandling, då de äro tillstädes till *hälften* af deras hela antal, etthundra, och jemlikt 32 § 1 mom. i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse på landet, den 21 Mars 1862, äro kommunalfullmäktige, der sådana finnas, berättigade att ärende företaga och deri besluta, så vida *flera än hälften* af dem äro närvarande. Det torde icke vara lätt att ådagalägga nödvändigheten af en större majoritet inom rikets samtliga stadsrepresentationer, med undantag af hufvustadens, än inom landtkommunerna, hvaremot det, i synnerhet med afseende å de mindre städerna, torde vara ändamålsenligt att, vid förändring af nu gällande stadgande, bringa detsamma till öfverensstämmelse med föreskriften i sist åberopade författning.

I anledning af hvad jag nu anfört, får jag vördsammast föreslå, det Riksdagen för sin del måtte besluta, att 40 § 1 mom. i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse i stad, den 21 Mars 1862, skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Stadsfullmäktige må ej ärende företaga eller deri besluta, »så vida icke flera än *hälften* af dem äro tillstädes.»

Om remiss till Lag-Utskottet af denna motion anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1875.

A. Philipsson.